

OZVUKY LIVE AID U NÁS

Zprávy o červencovém megakoncertu Live Aid se samozřejmě dostaly i mezi české milovníky rockové a populární hudby. A lidé se logicky začali ptát, proč koncert nevysílala i československá televize. Pokud se někteří odvážili dotazovat oficiálně, dostalo se jim prozaické odpovědi – na zakoupení práv nebyly peníze. Tahle informace se pravděpodobně donesla i na americkou ambasádu v Praze, na podzim totiž velvyslanectví televizi nabídlo čtyřhodinový sestřih koncertu Live Aid zdarma. Jenže vedení ČST došlo k názoru, že čtyřhodinový blok koncertu nelze do programu zařadit v celku. Rozdělení záznamu do několika kratších pořadů se zase nelíbilo Američanům, zřejmě to ani neumožňoval copyright. A tak se záznam nevysílal a český divák se k němu dostal maximálně pokoutně – nebo v oblastech, které zachytily vysílání zahraničních stanic.

DISKOTÉKY

Dalším způsobem, jak se dostat k poslechu zahraniční hudby (a samozřejmě také k tanci) byly návštěvy diskoték. Jejich obrovská obliba začala v 70. letech a následná dekáda ji ještě posílila.

Diskžokejové se těšili velké popularitě, která ovšem nebyla zadarmo. Desky si museli pracně shánět. V Československu té doby byly pouze tři licencovaní vydavatelé: Supraphon, Panton, Opus. Dlouhohrající české desky stály většinou 44 korun, licencované od zahraničních interpretů byly za 80 korun v Opusu a 120 korun v Supraphonu. Ročně se licencovaných gramodesek vydalo maximálně dvacet, což opravdu nebylo moc. Existovala také možnost nákupu v Polsku nebo Maďarsku, případně byla v Praze střediska bulharské a polské kultury, kde se daly sehnat zajímavé, u nás nevydané desky. Hlavním zdrojem nové hudby byly ovšem právě černé burzy.

Diskžokejem se nemohl stát kdokoliv. Adepti museli pravidelně skládat zkoušky v kulturních střediscích, která jim vystavovala licenci. Při produkci museli pouštět desky napsané v repertoárových listech, což chodili úředníci

namátkově kontrolovat. A k tomu platilo nařízení, že hudební produkce ze zemí RVHP musí dostávat přednost. Což se tedy zpravidla dalo vyřešit tak, že je diskžokej pouštěl o přestávce...

Hudby a tance chtivá mládež tehdy mířila do Lucerny, Alfy, Odry nebo do místních kulturáků. Jaké interprety nejčastěji slyšela? Z domácí scény to většinou byly hvězdičky ze stáje Františka Janečka a Petra Hanniga. Tančilo se na hity Michala Davida, Lucie Bílé zpívala své Neposlušné tenisky, Iveta Bartošová zas Hej, pane diskžokej! Oblíbené byly samozřejmě slovenské hvězdy Elán a Peter Nagy. Ze zahraničních pak skupina Modern Talking, Depeche Mode, Amanda Lear či Nena.

Že diskotéky nefungovaly jen jako platforma k poslechu hudby a tanci, ale jako svého druhu seznamka a prostor pro randění, asi není třeba dodávat.

Jak se mladí lidé oblékali na diskotéku?

Mnozí mladíci chodili takzvaně za „veksláka“. Měli pokud možno zahraniční tričko a „plesnivé“ džíny. Pokud byla zima, navrch džínovou bundu s kožíškem. Běžné bylo ozdobit si zápěstí – třeba koženým řemínkem podle skupiny AHA. „Depešáci“ byli samozřejmě v černé a na ruce měli kožené náramky s pyramidkami. Oblíbeným účesem byla patka, která se případně odbarvovala či obarvovala. Vzadu na krku se nosil delší pramínek a po vzoru Petera Nagye si i muži troufali na trvalou.

I slečny preferovaly džíny. Nutné byly velké náušnice a natupírované, bohatě nalakované vlasy. A pozor, v časech, kdy neexistovaly bohatě zásobené parfumerie, jaké známe dnes, byly všechny dívky postříkané několika málo druhy intimsprejů. Taková diskotéka byla tedy i pachově nezapomenutelnou akcí.